

cerede Ordfører har endelig omtalt det eneste virkelige Vædringsforslag, der foreligger paa mit Budget, nemlig Vædringsforslag Nr. 24, som angaar Ansættelsen af en udsendt Vicekonsul i Buenos Ayres. Den cerede Ordfører sagde, at man i Udvalget var bleven enig om at foreslaa at udsætte denne Post til en senere Bevilgelse. Man vilde ikke bevilge den i Aar, idet man ønskede at se, hvorledes Loven overhovedet virkede i Mellemtiden. Jeg skal dog tage en vis Reservation lige over for dette, idet jeg skal henvisse til 2den Behandling af Finansloven i Fjor, under hvilken den cerede Ordfører paa Udvalgets Vegne erklærede, at der var Enighed om, at de Summer af Konsulatsindtægterne, som kom til Raadighed, anvendtes til udsendte Konsuler, naar de Betingelser, som vare forudsatte i Konsulatsloven, vare opfyldte. Men lige over for det i dette Øjeblik foreliggende Tilfælde er jeg fuldstændig villig til ikke at fastholde mit Viste om at faa denne Bevilgning, idet den Bevilgning, der gaves i Fjor til en udsendt Konsul i Rio de Janeiro, paa Grund af de i Mellemtiden indtraadte Begivenheder ikke af mig ønskes, og for det Tilfælde, at den Bevilgning, der er givet for Rio de Janeiro, kunde overføres til Buenos Ayres, er jeg fuldstændig tilfreds. For mit Vedkommende kan jeg i øvrigt slutte mig til den Tanke, der blev fremsat af den cerede Ordfører om, at Bevilgningen ikke nøje og bestemt bliver knyttet til en enkelt Plads, og at det maatte vil være heldigt, at saadanne Bevilgninger gives mere i Almindelighed, saa at en Konsul kunde sendes hen paa det Sted, som i det givne Tilfælde mest trænger til saadant. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det var netop disse Tanter, der have ligget til Grund for Regeringens oprindelige Forslag, og naar det altsaa er blevet ændret, og der er blevet indsat enkelte bestemte Byer, saa er det væsentlig paa Grund af de Forhandlinger, som da fandt Sted mellem det daværende Udvalg og Ministeren. Jeg skal altsaa i det hele taget ikke have noget imod den af Finansudvalget foreslaaede Vædring paa dette Punkt.

Ordføreren (C. Hage): Saa vidt jeg forstod den cerede Minister, er der os ingen Meningsforskel imellem angaaende Konsulatspørgsmaalet. Jeg skal dog minde om, at Konsulatsloven ikke bestemmer, at der skal oprettes lønede Poster i de Byer, som Loven nævner. Loven gaar kun ud paa at forbeholde Lovgivningsmagten at træffe nærmere Bestemmelse om, hvorvidt der skal op-

rettes lønede Konsulater paa disse Pladser i hvert enkelt forefaldende Tilfælde eller ikke.

Mr. Klausen: Den højtærede Konseilspræsident spurgte om, hvad jeg mente, naar jeg udtalte, at der fandtes Statsarbejdere, som fik Fattighjælp. Jeg skal kun sige, at jeg har ladet mig sige, at f. Eks. Banearbejdere, der kun have en Dagløn af 1 Kr. 70 Øre, have maattet supplere denne med Fattighjælp, og jeg synes, at saaledes skulde Staten ikke optræde. Jeg synes, det er en forsærdelig Ironi, naar Staten ellers bestræber sig for at støtte og hjælpe Kommunerne, at den da kaster sine egne Arbejdere over paa det kommunale Fattigvæsen. Der næst udtalte den højtærede Konseilspræsident, at Staten ikke stod tilbage for de private Arbejdstøbere. Jeg skal ganske vist indrømme, at man kan finde Arbejdstøbere, der betale endnu daarligere, betale en endnu værre Sulteløn end den, Staten byder. Det er naturligvis muligt, at saadanne findes, men der findes paa den anden Side ogsaa mange Arbejdstøbere, som give deres Arbejdere bedre Vilkaar og højere Løn end Staten. Saa vidt jeg erindrer, er det f. Eks. ikke saa længe siden, at der ved Statsbanerne fandt en Strejke Sted i Anledning af, at man nægtede Snekastningsarbejderne en Løn af 30 Øre i Timen. Saa vidt jeg mindes de nærmere Omstændigheder derved, tyede Staten den Gang til Stræbrækkernes Hjælp, fordi man ikke vilde gaa ind paa at betale denne Løn af 30 Øre i Timen for et Arbejde som Snekastning, der dog langt fra kan henregnes til de behagelige eller lette Arbejder. Jeg synes, at naar Staten optræder paa en saadan Maade, have vi ikke Ret til her i Landet fra Lovgivningsmagtens Side at rose os af og sige, at Staten som Arbejdstøber ikke staar tilbage for de private Arbejdstøbere. Heller ikke synes jeg, det er særdeles godt, naar Staten her i Kjøbenhavn byder en Mand en Dagløn af 2½ Kr. Der kan nævnes mangfoldige andre Arbejdstøbere, som betale mere, som i det mindste betale 3 Kr. og derover i Dagløn.

Konseilspræsidenten (Reed & Thott): Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Det er altsfor vanskeligt at sige, hvad der er en passende Dagløn, og hvorvidt den ene Virksomhed kan give en større Dagløn end den anden. Mig forekommer det, at der i Virkeligheden kun er et bestemt Kriterium for, hvad der er en god Dagløn, og det er, hvor vidt det Ar-